

Slaba družba.

osaška je bila vdova. Sin Anton učil se je ključničarstva pri svojem strijci. Dober sin je bil sin vdove Nosaške. Kako se je pa tudi zánj bala! Noč in dan je skrbel, da bi se mu kaj ne pripetilo. Vzgojila ga je tako krščansko, da je bil Anton res dika svojih sovrstnikov. Zdaj pa, odkar je šel Anton k strijcu, skrbel je zánj s podvojeno skrbjo. Zdaj ga je priporočala v molitvi Bogu, zdaj ga je priporočala strijcu, zdaj njegovej ženi, zdaj zopet mu še napovedala toliko lepih nauk, zdaj zopet je šivala njegovo obleko, zdaj zopet mu napravila novo. Res vsa je gorela in živela za svojega jedinca! Le zlato materino sree je tako dobro, tako stanovitno.

Anton je postal v treh letih pomočnik. In zopet nova materina skrb!

Anton je hotel na tuje, pogledat svet in poskusit srečo. Odpotoval je.

Od takrat nibilo dneva, da ne bi klečala Nosaška v cerkvi pred oltarjem, na dolžnosti je še cvetela na njegovih licih.

katerem je kip Matere božje. Odslej je prenehala vsaka druga pomoč — le molitev še je bila, za katero je Anton prošil, odhajaje od doma. Bil je zdrav, izučen ključničar, nekaj denarjev je imel prihranjenih in cvetica ne-

Svet je hudoben — dejala je dostikrat Nosaška Antonu — torej bođi previden!

Svet je hudoben — te besede so zvene le Antonu vedno po ušesih. Toda časoma pa so vender — le odzvene.

Dobil je delo v velikem mestu. Ker je bil priden delavec in bistre glavice, zna se, da ga je mojster ljubil. In mati se je veselila Antonovih pisem, toda konec vsakega odgovora je pa vender le bil: Ne mudi se predolgo na tujem in vrni se!

Anton je imel vedno večjo plačo in večje zaupanje pri mojstru. Kar dobi na ponudbo lepo službo strojevodje v bližnji tovarni. Nerađ je šel od svojega mojstra. Vender ker je upal se še kaj naučiti, posebno v takej velikej tovarni pri strojih, ter se mu je obetala tako lepa bodočnost, poslovi se in ustopi v tovarno za strojevodjo. Kakega pol leta je moral seveda brezplačno služiti, dokler

se ni nove službe do cela privadil in priučil. Ker pa si je denarjev prihranil, ni bil zaradi tega v nobenej zadregi. Vender nekaj drugega je tu pogrešal. Svojih dolžnostij do Boga ni mogel tako izpolnovati kakor poprej. Od začetka mu je bilo to silno hudo in vže je mislil povrniti se k prejšnjemu gospodarju. Bil pa je v taistej službi tudi neki mladenič, na katerega se je takòj iz začetka preveč navezal, vzlasti ker je potreboval še marsikaterega sveta in pouka v strojevodstvu. S tem sta sklenila kmalu tudi ožje prijateljstvo. In vender je bil ta njegov sotovariš njegova nesreča.

Anton je začel tudi sv. mašo opuščati ob nedeljah in s tem je bilo z njegovo vérnostjo pri kraji. Od matere je pač dobival pisma — a ta pisma niso več našla vzprejemnega srca. Anton je zahajal s svojim sodrugom v slabo družbo, ki ga je izpridila.

Neke nedelje večer je popival do drugega jutra. Šel je pa tudi tisti ponedeljek opravljat svojo službo. Ker pa je bil zaspan in vinjen, ponesrečil se je pri stroji — roko si je poškodoval.

Mesec dnij je moral ostati v bólnici. Toda zapustivši bólnico ni mogel več opravljati svoje službe. Roka mu je ostala pohabljena. —

In zopet je bil doma pri svojej materi. Ustopil je v službo k svojemu strijcu. Delal je pač, a ne tako lahko kakor poprej. Kadar je bilo deževno vreme, hudo mu je roka nagajala. Tudi zaslužka ni bilo takega. In zopet so mu živo stopali pred oči materini nauki in ravnal se je odslej stanovitno po njih — toda prejšnjega Antona ni bilo več in materinega velega obraza tudi ne. —

Zato, otroci! v mladosti se ravnajte po naukih svoje matere — pozneje utegne biti prepozno.

B.

Lešniki.

vedel sem, ljubi otročiči moji, da ste v šoli pridni. Prepričan sem torej, da vsi dobro poznate lesko. E, kaj bi je ne? Kolikokrat ste vže tekali po senožetih za metulji, ki so vam uhajali skozi ne ravno visoko grmovje mej košatimi lipami. Čujte: óno nekoliko krivo grmičevje s širokopernim listjem in pa óne ravne šibice vmes, iz katerih so vam povezali cvetno nedeljo butarico, zove se leščevje ali leska. Toda čemu bi vam to razkladal ter vas dolgočasil? Leska je znana celó Zmrzletovemu Matijčku, ki je najzanikernejši učencec naše vaške šole. Domá je vže večkrat okušal — le níkar mu ne bodite nevoščljivi, saj niso bili lešniki — domá je okušal — kaj meníte, kaj? — Leskovo ólje!

A vam, ki niste hudobni, povem, kako najgotovejše in najhitrejše lahko najdete lešnikov. Pogosto sem namreč vže srečal nekatere izmej vas, ko ste zvedavo ogledovali leščevje in se čudili, kako da vender leska nikoli ne obrodi. Ej, lešniki so pač na vejah, ali iskati jih ne znate, prijateljčki moji ljubi! Tega ne umeje vsak. Jaz pa sem z očetom samim nabiral lešnike in jih mnogo nabral, polne žepe, pa še v klobuku sem jih nosil domóv . . . Iz lastne izkušnje vas bodem torej učil, kako vam je lešnikov nabirati, le verujte mi.

Toda zastoj vas ne naučim te umetelnosti. Poslušati me morate najprej, kako sem prvič stikal za lešniki s sosedomiv Mihcem.